עו: בהמה המקשה פרק רביעי חולין

מר בר רב אשי אמר כו'. פי' בקונטרס לכמר בר רב מגי קי"ל בכל דוכתי בר ממכתב מודיתא ומיפך שבועה וכן ים בסגלי תנחים ומחורמים (ב) וכ"ם (ג) פי' בקיי"ל בכוותיה בכל דוכתין בר ממיפך שבועה ומיזרי וסימן כולו הפך לגן ומיזרי היינו הך דשמעתין וכן פי' רבינו מס (ד): **איפסיק** חד מינייהו טרפה. לא שייך למתני גבי יתר עליהן עוף (לעיל ע.) משום דכשנפסק מאחד מהן סוף כולן ליפסק: **ואם** לאו זה וזה אסור. והא דקתני ליעל מתכתו רגליה מן המרכובה ולמעלה ה"ה נמי נשבר העצם ואין רוב נשבר קיים ומגיד קיפא נקט נתכתו למטה מפרי' נתכתו לגמרי כשרה:

רוב עוביו ואמרי לה רוב הקיפו. זימנין דמשכחת לה זה בלא זה שאין העצם עגול לגמרי אלא מרחיב מלד אחד ומיצר מלד אחד ובקונטרס פירש בענין אחר:

למאי ליחוש לה חדא דא"ר יוחנן כו'. תימה להתם גבי פסח פליגי משום דמר אזיל בתר הפאת ומר אזיל בתר סוף כדמפרש בגילד עולין (פסחים פד.) ומה שייכא הכא פלוגתא הכא לענין הגעה וי"ל משום דבריית קתני אם עור ובשר תופין את רובו ומשמע דאי בשר מגין: **נידין** שסופן להקשות. בפרק גילד עולין (שם דף פד.) פי' בקונטרס גידי נותר. ואין נראה להכא לעולם קטין הן ואין רגילות לאכלן כלל כמו עצמות כדאמרינן בגילד עולין (שם פג:) הגידין והנותר והעצמות ישרפו לשמה שבר ופריך הני גידין היכי דמי אי גידי בשר ליכלינהו ואי לתיתור היינו נותר אלא פשיטא גידי נותר משמע שהם רגילים להיות נותר בכל שעה (ג) אלא

מר בר רב אשי אמר כיון דזיגי אע"ג דלא חוורי אמר אמימר משמיה דרב זביד תלתא חוטי הוו חד אלימא ותרי קטיני איפסיק אלימא אזדא רוב בנין איפסיק קטיני אזדא רוב מנין מר בר רב אשי [א]מתני לקולא איפסיק אלימא האיכא רוב מנין איפסיק קטיני האיכא רוב בנין בעופות [ב] שיתסר חוטי הוו אי פסיק חד מינייהו טרפה אמר מר בר רב אשי הוה קאימנא קמיה דאבא ואייתו לקמיה עופא ובדק ואשכח ביה חמיסר הוה חד דהוה שני מחבריה נפציה ואשכח תרי אמר רב יהודה אמר רב צומת הגידין שאמרו ברובו מאי רובו ברוב אחד מהן כי אמריתה קמיה דשמואל אמר לי מכדי תלתא הוו כי מיפסיק חד מינייהו לגמרי הא איכא תרי טעמא דאיכא תרי הא ליכא תרי לא ופליגא דרבנאי דאמר רבנאי אמר שמואל צומת הגידים אפי' לא נשתייר בה אלא כחוט הסרבל כשרה ואיכא דאמרי מאי רובו רוב כל אחד ואחד [ג] כי אמריתה קמיה דשמואל אמר לי מכדי תלתא הוו האיכא תילתא דכל חד וחד מסייע ליה לרבנאי דאמר רבנאי אמר שמואל צומת הגידין שאמרו אפי' לא נשתייר בה אלא כחוט הסרבל כשרה: נשבר העצם כו': אמר רב [ד] למעלה מן הארכובה אם רוב הבשר קיים זה וזה מותר ואם לאו אבר זה וזה אסור למטה מן הארכובה אם רוב הבשר קיים זה וזה מותר אם לאו אבר אסור ובהמה מותרת ושמואל אמר בין למעלה בין למטה אם רוב הבשר קיים זה וזה מותר אם לאו אבר אסור ובהמה מותרת מתקיף לה רב נחמן לשמואל יאמרו אבר ממנה מוטל באשפה ומותרת א"ל רב אחא בר רב הונא לרב נחמן לרב נמי יאמרו אבר ממנה מוטל באשפה ומותרת א"ל הכי קאמינא ממנה מוטל באשפה ומותרת שלחו מתם הלכתא כוותיה דרב הדור שלחו כוותיה דשמואל הדור שלחו כוותיה דרב ואבר עצמו מטמא במשא מתיב רב חסדא [ה] לא אם טיהרה שחיטת טרפה אותה ואת האבר המדולדל בה דבר שגופה תטהר את העובר דבר שאינו גופה א"ל רבא [ו] הדורי אפירכי למה לך אותיב ממתני' [ז] נשחטה בהמה הוכשרו בדמיה דברי ר"מ ר"ש אומר לא הוכשרו א"ל מתני' איכא לדחויי כדדחינן כי סליק ר' זירא אשכחיה (ה) לרב ירמיה דיתיב וקאמר לה להא שמעתא א"ל [ח] יישר [ט] וכן תרגמה אריוך בבבל אריוך מנו שמואל והא מיפלג פליג הדר ביה שמואל לגביה דרב ת"ר [י] נשבר העצם ויצא לחוץ אם עור ובשר חופין את רובו מותר אם לאו אסור וכמה רובו כי אתא רב דימי אמר ר' יוחנן רוב עוביו ואמרי לה רוב הקיפו [כ] אמר רב פפא [ל] הלכך בעינן רוב עוביו ובעינן רוב הקיפו אמר עולא אמר רבי יוחנן עור הרי הוא כבשר א"ל רב נחמן לעולא ולימא מר עור מצטרף לבשר דהא עור ובשר קתני א"ל אנן עור או בשר תנינן איכא דאמרי [אמר עולא] א"ר יוחנן [י] עור מצטרף לבשר א"ל רב נחמן לעולא ולימא מר עור משלים לבשר לחומרא א"ל אנא עובדא ידענא דההוא בר גוזלא דהוה בי רבי יצחק דעור מצטרף לבשר הוה ואתא לקמיה דר' יוחנן ואכשריה א"ל בר גוזלא קאמרת [יא] בר גוזלא דרכיך שאני הנהו גידין רכין דאתו לקמיה דרבה [יב] אמר רבה [יג] למאי ליחוש להו חדא [יד] דאמר ר' יוחנן גידין שסופן להקשות נמנין בעינן רוב עוביו. נקטה אלא יש רוב בחלל דרך נקב הבשר ומיהא רוב היקף הבשר קיים: עור הרי הוא כבשר. אם ניטל הבשר מתחת העור והעור מופה את עוביו והיקפו כשר: ולימא מר עור מצטרף לבשר. לומדנו דליבעי רוב הכיסוי בבשר ומיעוטו עור [ט] להצטרף אין שייכה לנכסוי רוב העצם: בר גוזלא. שמשברה רגלו: דרכיך. הנהו גידין הרבין. לההו מצטרפי לבשר ומופין רוב עצם הבשר: נמנין

ב) [לעיל עג.], ג) [נדה סה:], ג) [לעיל עג:] לקמן קכז:], ד) [ברכות מב: ומ"ק], ה) [שבת נג.], ו) תוספתא פ"ג ה"ח], ז) פסחים פד., ח) ע"ז ז., ט) עי' לעיל עג.], י) לקמן קכה:], כ) [עיין פרש"י שבת נג. ומש"ס על לימו], ל) בכורות מט:, מ) סי' לח, נ) שבועות מא., ס) [וע"ע תוס' יומא פג. ד"ה מר ותוס' סנהדרין כט: ד"ה מר ותוס' שבועות מא. ד"ה ומר ותוס' כתובות פד: ד"ה ולימא], ע) [וע"ע תוס' פסחים פד. ד"ה גילד].

הגהות הב"ח

(ב) גמ' אמר מפאים לרבי ירמיה בר אבא דימיה:

גליון הש"ס

גמ' אמר רב פפא הלכך. לעיל ד' סה ע"ב עמא ד' כ ע"ב:

ליקוטי רש"י

ואת האבר המדולדל בה. כגון בהמה שנתמך ממנו אבר ומעורה ותלוי במקצת לתמרי בהעור והרוטב (לקמן קכז:) האבר המדולדל בבהמה ובשחטה מעמאה טומאת אוכלין ולא טומאת נבלות מדקתני טהורה בדמיה ואי נבלה מאי איכא למימר ואע"פ שאסורין בהנאה בלחוד אבר מן המחיה בהמה המקשה (לעיל עג:) מוכר בשדה טרפה (ו)מידי נבלה טהרו לתין שחיטה עושה ליפול ושוכשרו בדמיה לקבל טומאת נבלת אבר מן המחיה [לקמן קכז:]. **הוכשרו בדמיה**. לקבל טומאת אוכלין אלמא קסבירא ליה אין בהן טומאת עצמן כאבר מן החי לשחיטה הועילה להם לפילו לרבי מאיר דפליג בשבר לעיל. **לא הוכשרו**. ולריכין לשבר אחר לקבל טומאת הקפה אין בהמה עשויה ליל לשבר להניח השבר עליה [לעיל שם:]. **יישר**. יפה אמרת [שבת סג:]. שפיר קאמרת [לעיל עה:]. **אריוך**. שמואל קרי אריוך על שם שהיה נקי בדינין ושופט כמלך השופט על המרן לטון ליכא מלך (ג"ע ז.) [שבת נג:]. לטון מלך כמו (בראשית מט) גוד יגודנו יהודה להכי קרי לשמואל אריוך דקיימא לן (בכורות מט:) הלכה כשמואל בדיני כי היכי דניזק דשמואל [לעיל מה:]. **אמר רב פפא הלכך**. שופל ומאריכין הכי בעינן מדוייהו [לעיל מה:]. **גידין שסופן להקשות**. גידין גומר ונגדי ונולה הן ריכס מצל מס היה מזקין סופן להיות קשים [פסחים פד:].